

بسم الله الرحمن الرحيم!

در شب تاریک ماه درخشان ناپدید خواهد شد!

(ترجمه)

امام الجوینی رحمه الله (419 هـ - 478 هـ) با مطرح ساختن این فرضیه "که اگر روزی امت بدون خلافت شد" در کتاب خویش (غیاث الأمم فی التیایث الظلم) کتابی که در ارتباط به سیاست شرعی تألیف نمود و در تألیف آن از هم‌عصران خویش پیش‌دستی نمود؛ چنین می‌گوید: «شکی نیست که عقل منشأ فضایل است. اما اگر تقوا و پرهیزگاری ضمیمه آن نباشد، ابزاری برای فساد و مرکبی ستم‌گر و لجام گسیخته از مسیر رشاد خواهد شد.» و نیز افزوده گفت: «پرهیزگاری سرکرده اعمال خوب بوده و اساس سلوک شایسته است. کسی که از این مزیت برخوردار نیست، هر آن‌چه از بزرگی و کرم در آن است، تبدیل به وسایل و ابزاری برای پدید آمدن شر و مسیری برای جلب ضرر خواهد شد.»

الله سبحانه و تعالی امام حرمین را مورد رحمت خویش قرار دهد: امام با فرضیه قرار دادن این‌که روزی فرا خواهد رسید که زمان بدون مجتهدین بوده و حاکم نداشته باشد که بر مبنای شریعت حکومت کند، برای امت و اهل علم موقف‌شان را در برابر این واقعیه دردناک روشن ساخته است. امام حرمین اهمیت تقوا در امام را مطرح می‌سازد؛ "امام واقعیت کسی را بیان می‌دارد که بر ما گماشته می‌شود؛ اما با آن‌که در آن بزرگی و کرم بسیار می‌باشد و از سلوک شایسته‌ای برخوردار است، نبود پرهیزگاری اعمالش را باطل ساخته و او را مورد مأخذ قرار می‌دهد." حال با کسی که فاقد عقل بوده و فقط در مدار استعمارگران می‌چرخد، چه باید کرد؟! یا با نظام‌هایی که بر مبنای ارزش‌های کفری حکومت می‌کنند و همواره ناکام می‌باشند، هرگاهی که بحرانی پدید آید، الله سبحانه و تعالی اوضاع‌شان را در معرض انظار گذاشته و از گندکاری‌های‌شان پرده بر می‌دارد؟!!

الله سبحانه و تعالی کووید 19 را مقدر ساخت، تا بدین‌وسیله ناکارایی نظام دست‌ساخته بشر را برای امت روشن سازد، ناکارایی نظام‌هایی که بالای امت حاکم بوده و در تمام ابعاد اوضاع و شرایط را بر آن وخیم ساخته است. این به دلیلی می‌باشد که هیچ پناهگاهی از الله سبحانه و تعالی جز به خودش نخواهد بود. ویروس آمد تا که شرم‌گاه این نظام‌های حاکم را برهنه ساخته و محصول چند دهه از فساد سیاسی، اهمال در بخش‌های حیاتی؛ مانند: آموزش و صحت/بهداشت، گروه، بدهی‌های هنگفت، بدهی‌های سودی شرکت‌ها و مؤسسات استعماری و گذاشتن اقتصاد را درو کند. دولت‌ها در برابر این ویروس اعلان مبارزه نمودند؛ درحالی‌که برای جلوگیری از وحشی‌گری این ویروس هیچ راه حلی روی دست ندارند. با اطمینان همه می‌دانید که بیمارستان‌های عمومی و خصوصی با عصری که در آن زندگی می‌کنیم همگام نبوده و در شرایط عادی هم خدمات‌شان رضایت‌بخش نیست. به این ترتیب، نیاز نیست که شما چرایی ناتوانی نظام صحی/بهداشتی در اروپا و آمریکا را جست‌وجو کنید. شاید برجسته‌ترین نمونه سطح نظام‌های صحی/بهداشتی در سرزمین‌های اسلامی این باشد که حکام مضر و خانواده‌ها و حتی بسته‌گان بدی که در اطراف‌شان قرار دارند، در صورت بروز کدام مشکل صحی/بهداشتی در آن‌ها به غرب سفر کرده و از فرسودگی سیستم‌های صحی/بهداشتی در این سرزمین‌ها فرار می‌کنند. به دلیل حرص بیش از حدی که به زنده بودن خویش دارند، بدون هیچ شرمی به سرزمین‌های دیگر برای تداوی می‌روند؛ درحالی‌که مردم تحت حاکمیت‌شان هر روز با مرگ دست و پنجه نرم می‌کنند.

همین که ویروس از راه رسید، این نظام‌ها طبل‌های مبارزهٔ دروغین را علیه آن به صدا در آوردند. مردم را ترس فراگرفت، در برخی از سرزمین‌های اسلامی، در شب‌های مملو از تاریکی و ترس، مردم بالای منازل و مکان‌های مرتفع رفته، ندای تکبیر و تهلیل را سرداده با بی‌چاره‌گی تمام از الله سبحانه و تعالی خواستار برطرف شدن این بلاء شدند. درحالی که حکام ترس و وحشت را پلان شده در میان مردم گسترش داده، اظهارات متناقضی را منتشر و واقعیت‌ها را پنهان می‌نمایند. اما همان‌گونه که روشن است مردم بر این امر شگفت‌زده نمی‌شوند؛ زیرا آن‌ها هیچ‌گاه از حکام تعهد صداقت نگرفته‌اند و هم‌چنان انتظار ندارند که این حکام روزی بر پیام این حدیث رسول الله صلی الله علیه و سلم اندک مکثی داشته باشند.

«مَا مِنْ عَبْدٍ يَسْتَرْعِيهِ اللَّهُ رَعِيَّةً يَمُوتُ يَوْمَ يَمُوتُ وَهُوَ غَاشٌّ لِرَعِيَّتِهِ إِلَّا حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ»

ترجمه: هیچ‌کسی نیست که الله او را بر رعیتی می‌گمارد؛ اما وی روزی که باید بمیرد؛ درحالی می‌میرد که نسبت به رعیت خویش مرتکب غش (خیانت، فریب، برخلاف باطن سخن گفتن، نامناسب را مناسب معرفی کردن) شده است؛ مگر این که الله جنت را بر وی حرام قرار داده است.

حکام سرزمین‌های اسلامی برای کنار زدن بُعد دینی، نهادینه ساختن سکولاریسم و به حاشیه راندن اسلام از زندگی مردم، فرصت را مناسب دانسته، پلان شده از هیچ تلاشی دریغ نوزیدند. شگفت‌آور این است که این حالت حاکم باشد؛ زیرا در اصل علم با اسلام هیچ‌گونه مغایرتی ندارد، بر خلاف دوران روشنگری در غرب، در عصر طلایی دولت اسلامی هیچ‌گونه انقلابی به وجود نیامد، تا خواستار جدای دین از دولت گشته و با هر آن‌چه ارتباطی به دین داشته باشد، دندان تضاد نشان دهد؛ بلکه تمام انقلابات برای محافظت و پاس‌داری از دین مبین اسلام بوده است، تا دعوت الهی برای تفکر و تأمل و بازسازی زمین در همه جا گسترش یابد. این حکام در این گیر و بندهای کرونا حتی حاضر نشدند که در بیانیه‌های طنین‌انداز و کنفرانس‌های مطبوعاتی پی‌درپی خود، نام از این دین مبین ببرند، حتی از باب درنظرداشتن احساسات مسلمانان و یا از باب «الابدکار الله تطمئن القلوب... قلب‌ها به یاد الله آرام می‌یابند...»؛ بلکه در عوض مساجد را بسته و به حاشیه راندن دین ادامه دادند. در زمانی که مسلمانان بیش از هر زمان دیگر به نماز و عبادت نیاز داشتند؛ مخصوصاً این که در آستانهٔ ماه رمضان و روزها و شب‌های مبارک آن قرار داشتند. شکی نیست که بستن مساجد در یک چارچوب سیاست عمومی و مشترک حکام سرزمین‌های اسلامی به وجود آمد که مبنای آن دور ساختن مسلمانان از ارتباط دادن واقعیت‌شان به اسلام و حل مشکلات‌شان از این طریق بود. هدف این بود که از قرار گرفتن بحران در یک چارچوب شرعی اسلامی جلوگیری شود- خیانتی که نسبت به قضیهٔ فلسطین انجام دادند.

حکام سرزمین‌های اسلامی در بحران کرونا هیچ‌یادی از اسلام ننمودند، حتی از باب بیان حقیقت و ذکر نقش اسلام و مسلمانان در تدوین سیاست‌های صحی/بهداشتی بازدارندهٔ شیوع بیماری‌های همه‌گیر. درحالی که مسلمانان اولین کسانی بودند که به اقدامات قرنطینه صحی/بهداشتی مأمور شده و در چارچوب این حدیث رسول الله صلی الله علیه و سلم عمل نمودند.

«إِذَا سَمِعْتُمْ بِالطَّاعُونَ بِأَرْضٍ فَلَا تَدْخُلُوهَا وَإِذَا وَقَعَ بِأَرْضٍ وَأَنْ تُمْ بِهَا فَلَا تَخْرُجُوا مِنْهَا»

ترجمه: اگر شنیدید که در سرزمینی طاعون شیوع پیدا کرده است وارد آن نشوید و اگر در سرزمینی بودید و در آن طاعون شیوع پیدا کرد از آن بیرون نشوید.

آنچه در مورد کرونا می‌دانیم این است که قرنطینه مبتلایان به این ویروس و قرنطینه منطقه شیوع آن یک واقعیت علمی است که مورد توافق عموم قرار دارد. بله، حکام به دلیل این ترس که مبدا مسلمانان موضوع کرونا را در چارچوب حکم شرعی قرار دهند و برای جلوگیری و کنترل هویت در حال اعتزاز اسلامی در قلب‌های مسلمانان، در ارتباط به این فرمان نبوی بزرگ، هیچ‌گونه اقدامی نداشتند. آن‌ها نقش بزرگ اسلام را نادیده گرفتند؛ حتی پس از این که دستورالعمل‌های رسول الله صلی الله علیه و سلم، ورد زبان تمام جهانیان شد. پس از این که نیویورک تایمز مقاله‌ای را منتشر کرد که به روشن ساختن تعالیم المصطفی می پرداخت و این که او "اولین کسی" بود که به قرنطینه دستور داده، نظافت/بهداشت شخصی را در شرایط بیماری‌های همه‌گیر تشویق می‌نمود.

مسلمانان در این زمینه در دوران طلایی خود سبقت نمودند، دانش‌مندان اسلامی؛ به ویژه دانش‌مندان اندلسی، در مورد بیماری‌های همه‌گیر کتاب‌های زیادی را تألیف نمودند و برای کنار آمدن به این بیماری‌ها سفارشات داشتند که مبتنی بر دلایل شرعی، با برخی از اختلافات فقی در برخی از جزئیات، واقعیت این بیماری‌ها را بیان داشتند. تا جایی که حتی غرب برخی از این تألیفات را از مسلمانان گرفته و به گونه غیرقابل انکاری بر کتاب‌خانه‌های علمی‌شان سایه افکنده است. مسلمانان اخبار بیماری‌های همه‌گیر را که بر آنان گذشته بود ثبت می‌نمودند؛ مورخ ابن تغری بردی در (النجوم الزاهرة) از مورخ ابی الحسن المدائنی نقل می‌کند که وی 15 مورد از طاعون را تا سال 131هـ. بر شمرده است که از معروف‌ترین آن‌ها طاعون عمواس بود، که طبری در کتاب خود "تاریخ الطبری" در مورد آن چنین می‌گوید: «این بیماری برای مردم بسیار نابودکننده بود؛ چنانچه به سبب آن 25 هزار نفر فوت کرد، که از آن جمله صحابی ابو عبیده بن الجراح، شرحبیل بن حسنه، یزید بن ابی سفیان و معاذ بن جبل رضوان الله علیهم اجمعین بودند.

دانش‌مندان اسلامی در خصوص این حدیث رسول الله صلی الله علیه و سلم، بیان داشتند که مسلمان در طاعون عمواس مورخ: (18 ق / 639 م پس از فتح بیت المقدس) در چهارچوب این حدیث رسول الله صلی الله علیه و سلم حرکت نمودند.

«إِذَا سَمِعْتُمْ بِهِ بَأْرَضٍ فَلَا تَقْدُمُوا عَلَيْهِ وَإِذَا وَقَعَ بِأَرْضِ وَأَنْ تُمْ بِهَا فَلَا تَخْرُجُوا فِرَارًا مِنْهُ»

ترجمه: اگر شنیدید که در سرزمینی این بیماری شیوع پیدا کرده است وارد آن نشوید و اگر در سرزمینی بودید و در آن طاعون شیوع پیدا کرد برای فرار، از آن سرزمین بیرون نشوید.

ابن کثیر در "البدایه و النهایه" چنین می‌گوید: «هنگامی که قضیه این بیماری بالا گرفت موضوع به عمر بن خطاب رسید، عمر رضی الله تعالی عنه به ابوعبیده این نامه را نوشت تا ابوعبیده از آن جا بیرون شود: «سلام بر تو؛ اما بعد من به تو نیازی دارم قصد دارم آن را حضوری در میان بگذارم، تصمیم من بر تو این است همین که چشمت به این نامه افتاد آن را از دست نگذاشته به سوی من حرکت نمایی» ابن کثیر می‌گوید: ابوعبیده متوجه شد که عمر رضی الله تعالی عنه می‌خواهد او را از بیماری نجات دهد، گفت: «الله امیر المؤمنین را بیمارزد!» سپس به عمر رضی الله عنه این نامه را نوشت: «ای امیر المؤمنین من نیازت را نسبت به خود شناختم، من در اردوی مسلمانان می‌باشم و در جدا شدن از آن‌ها کدام میلی در خودم نمی‌یابم، تا این که الله

سبحانه و تعالی در مورد من و آن‌ها حکم و قضایش را صادر کند، نمی‌خواهم آن‌ها را ترک کنم، بنابراین من را از این تصمیمات معاف داشته و هم‌چنان من را در اردویم نگهدار.»

"چه قدر الله سبحانه و تعالی برای آن مردان خوبی ارزانی داشته است، ما را ببین که در مقایسه به آنان در کدام جای از قافله قرار داریم، هر یکی از آنان به سان نگرانی یک مادر مهربان به تازه متولدش، نسبت به کسانی که الله تحت سرپرستی‌شان قرار داده بود، نگران بوده‌اند!"

این بزرگ‌ترین درس برای یک رهبری می‌باشد - به مقتضای دوراندیشی و بصیرت- بله، در چارچوب حکمرانی شرعی و درک این که تمام امور تحت مراقبت الله سبحانه و تعالی قرار دارد، تمام آنان خویشتن را پای‌بند مفهوم رعیت‌داری و تنها بندگی برای الله سبحانه و تعالی می‌یافتند. همه می‌دانستند که تنها علت مرگ پایان یافتن عمر است و بس؛ لیکن انسان باید تمام توان خویش را به کار برد تا به نوبه خود او نیز از زندگی که الله سبحانه و تعالی آن را کریم داشته است، محافظت کرده باشد، آن‌ها علی‌رغم صلابت و استحکام ایمان‌شان به الله سبحانه و تعالی و به قدرش، اسباب را نیز به کار می‌گرفتند؛ همین بود که خلیفه مسلمانان فاروق رضی الله عنه از ابوعبیده خواست تا مردم را از زمین نمناک (که در آن باتلاق‌ها و آب‌خیزهای زیادی بود) به سمت زمین پاک و مرتفع (دور از کشت‌زارها، کثافات اطراف شهر، آب‌خیزهای دریا و دور از فساد هوا) کوچ دهد؛ چنان‌چه ابوعبیده این کار را انجام داد. بله، تلاش خلیفه مسلمانان برای این بود که وی به عنوان یک عهده‌دار امور از پرسش الله سبحانه و تعالی در قسمت مهار این بیماری و کاهش آن ترس داشت. برای همین بود که مردم را ترغیب می‌نمود تا از منابع سرایت این بیماری دوری جویند؛ درحالی که این اقدامات در قرن‌های نخستین اسلام بود، قبل از فرورفتن مسلمانان در اعماق علم و سیراب شدن دانش. این اقدامات به همان اندازه که بر جدیت در کار، برهمت والا و بر سرپرستی امور مردم مبتنی بود، اقداماتی مبتنی بر نتیجه‌گیری‌های علمی نبود. بله، در این‌گونه موارد است که انسان می‌تواند مفهوم صحیح سیاست را بسیار واضح و روشن درک نماید.

این درک صحیح از اسلام است، این که یک مسلمان همراه با ایمان به قضاء و قدر الله سبحانه و تعالی، از اسباب نیز کار گیرد. چیزی که مسلمانان را واداشته تا برای ساخت بیمارستان‌های ثابت و سیار و مجهزی که به مریض در جای که قرار دارد رسیدگی نماید، نهایت تلاش‌شان را انجام دهند. چیزی که مسلمانان را واداشت تا راه‌های تولید داروی‌های گوناگون را پیدا نمایند؛ چنان‌چه در نتیجه در این زمینه مهارت‌های زیادی را کسب نمود، به جست‌وجوی گیاهان دارویی و مهارت‌های درمانی، فرسنگ‌ها سفر می‌نمودند. همان‌گونه که خلفاء مسلمانان به همین دلیل، می‌کوشیدند تا در زمان بحران‌ها غذای کافی برای همه برسد، علماء مطالب مرتبط به این را به تفصیل بیان داشته و از بیان اهمیت مراقبت از فقرا مسلمان در زمان نیازمندی چیزی را کم نگذاشته‌اند. امام الجوینی در الغیاث چنین می‌فرماید: «می‌بایست که امام مراقبت از فقرا را از مهم‌ترین امور نزد خود قرار دهد؛ زیرا دنیا با تمام جهات‌اش ضرری را که در زمان سختی بر فقیری از فقرا مسلمانان می‌رساند، جبران کرده نمی‌تواند. اما حکام امروزی مردم عام را، در بین فقر و تنگدستی و در بین بیماری، مختار قرار می‌دهند. از جمله اعلامیه عمران خان نخست وزیر پاکستان مبنی بر این که این کشور با توجه به افزایش شیوع ویروس، محدودیت‌های قرنطینه صحی را بر می‌دارد؛ چنان‌چه به صراحت گفت: «تصمیم گرفته شده است؛ زیرا تعداد زیادی از فقراء و کارگران دیگر نمی‌توانند در صورت تعطیلی عمومی به زندگی ادامه دهند.» نظام‌های ناکام خود را در میان دو سنگ آسیاب می‌یابند، از یک طرف ادعا می‌کنند

که با سیستم‌های صحی/بهداشتی، که یکی پس از دیگری به شکست مواجه می‌شوند، با کرونا مبارزه می‌کنند؛ اما از طرف دیگر اعلان می‌دارند که هیچ شانس در مبارزه با ویروس فقر ندارند، ویروسی که محصولی از محصولات تطبیق سرمایه‌داری ناکارا، پشت کردن به نظام اقتصادی اسلام و از تلاش هدف‌مند در نبرد با اسلام و دعوت‌گرن شایسته آن، می‌باشد.

بله، آن‌ها از تاریخ امت و دوره طلایی که پشت سرگذاشته و در میراث علمی بشر نقش اساسی داشته است، بی‌خبراند. گویا چنین نیست که آنان بر گذشته اصیل و باستانی امت، سرپوش می‌گذارند تا امت تحریک نشده و متوجه تضادهای حاضر مملو از تاریکی با گذشته فراوان از روشنی‌ها نشوند. یا گویا چنین نیست که آنان می‌خواهند از دلایل عدم موفقیت نظام‌ها در کنترل ملاریا در هزاره سوم، از عدم تأمین آب تمیز و بیمارستان‌هایی که بیماران در آن از انتقال بیماری‌های مسری به دلیل آلودگی، گسترش رسوبات پلیدی و نگهداری و پاس‌داری ضعیف نترسند و از تنگ‌دستی، نرخ‌های گران و کمبود ساده‌ترین نیازهای خانواده، انظار عموم را جهت دهند. دهه‌ها است که مردم را به دنبال قوت یومیه‌ای‌شان سرگردان دارند، دهه‌ها است که مردم با هیولای سه‌سر فقر، جهل و بیماری مبارزه می‌کنند. مارک لوکوک معاون منشی/ دبیرکل سازمان ملل در امور بشردوستانه گفت: «فقیرترین کشورها، شدیدترین عواقب ناشی از بیماری همه‌گیر را احساس خواهند کرد.» هشدار داد که «عدم تلاش برای بهبود این وضعیت باعث تشدید درگیری‌ها، گرسنگی و فقر می‌شود.» اشاره بر این داشت که «شبه قحطی در افق پدیدار خواهد شد و فاجعه محصول از گرسنگی سر به فلک خواهد زد.» تاجای که می‌دانیم بسیاری از سرزمین‌های اسلامی در همین وضعیت قرار دارند. علی‌رغم دارائی‌های امت و توان‌مندی‌های فرزندان آن، حکام مضر به فرموده‌های الله سبحانه و تعالی و رسولش صلی الله علیه و سلم و برای ایجاد زیرساخت‌های صحی/بهداشتی، هیچ اهمیتی قایل نمی‌شوند.

پس از عصر طلایی و رهبری جهان در علم و در طب، مسلمانان صرفاً به نیروی مصرف‌کننده تبدیل شده‌اند که به دیگران نگاه کرده و از آنان انتظار دارد تا برایش واکنش ضد کووید 19 را بدهند. علی‌رغم این که طب در اسلام از موارد وابسته به اسلام است که منافع عامه در گرو آن بوده و مردم از آن بی‌نیاز نیستند، سیستم‌های صحی/بهداشتی در سرزمین‌های اسلامی، در یک وضعیت ناگواری قرار دارند. اما این تعجب‌آور نیست؛ زیرا کسانی که اهمال کاری کرده و شریعت الله سبحانه و تعالی را تعطیل قرار داده‌اند، چه‌گونه می‌توانند از سیستم‌های صحی/بهداشتی کارا محافظت کنند؟!

امت به دنبال نظامی است که همگام با حرص بر بیداری و پیش‌رفت، شریعت الله سبحانه و تعالی را حاکم سازد. نظامی که به توسعه آموزش و تحقیقات علمی که باعث کاهش فرار مغزها می‌شود، اهمیت می‌دهد. نظامی که در ایجاد آزمایشگاه‌ها و کارخانه‌ها همگام با پیش‌رفت‌های عصری، تمام تلاش خود را انجام داده و زمینه را برای بالا رفتن سطح نبوغ و ابتکارات جوانان امت فراهم می‌سازد. امت انتظار نظامی را دارد که با فساد سرمایه‌داری مبارزه کرده و بر علیه احتکار دواء رأی عام و بین‌المللی ایجاد و ملکیت فکری را رد می‌نماید؛ زیرا علم متعلق به تمام بشریت است. نظامی که به گروگان‌گیری هیئت‌ها و سازمان‌های بین‌المللی و معالجه‌های ناقص آن‌ها پایان می‌دهد.

شکی نیست که هرچه مشکلات شدیدتر شود، به همان سطح در بین رعیت دار سرکش در برابر آفریدگارش و در بین رعیت آگاهی که عظمت اوضاع را دیده متوجه شکست و ناکامی رعیت‌داران فاسد و عدم صلاحیت و اهلیت آنان در حکمرانی بالای‌شان، می‌شوند، درگیری‌ها بالا خواهد گرفت. امت آگاه می‌داند که الله سبحانه و تعالی امانت را بر ذمه آن گذاشته و آن

را بر روی زمین خلیفه قرار داده است، نباید انسان بدون اندک تدبری خود را صرفاً یک پر کاهی در باد ببیند که به هر سوی رانده می‌شود، انسان باید در برابر حوادث از یک موقف مبدئی برخوردار باشد.

از الله سبحانه و تعالی می‌طلبیم که شرایط کنونی ما را تغییر دهد؛ زیرا او از ما نسبت به آن آگاه‌تر است. از الله سبحانه و تعالی می‌طلبیم که بهترین‌های ما را بر ما گماشته، دولت راشده را برای ما نصیب کند، بر ما امرای قرار دهد که ما آنان را دوست داشته و آن‌ها ما را نیز دوست بدارند، ما را به ذکر الله سبحانه و تعالی وادارند و از الله سبحانه و تعالی در مورد ما بترسند، شعائر الله سبحانه و تعالی را بزرگ داشته و از اسلام پاسداری کنند. حق سبحانه و تعالی چنین می‌فرماید:

﴿الَّذِينَ إِن مَّكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ ۗ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ﴾

(الحج: 41)

ترجمه: همان کسانی که هرگاه در زمین به آن‌ها قدرت بخشیدیم، نماز را برپا می‌دارند و زکات می‌دهند و امر به معروف و نهی از منکر می‌کنند و پایان همه کارها از آن الله است!

شاید بزرگترین مزیت این بیماری همه‌گیری که دامن دنیا را گرفته است این باشد که ما در لحظه‌ای از تعمق و تفکر بسر می‌بریم که همه چیز متوقف، صداها بلند پایین آمده و تمام جلوه‌های فساد حاکم بر جهان برملا شده است و مشتاقانه در انتظار نصرت پیروزمندانه از جانب الله عالی مرتبه، قادر و توانا هستیم.

﴿وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزُّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ * إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِقَوْمٍ عَابِدِينَ﴾ (الانبیاء: 105)

ترجمه: در «زبور» بعد از ذکر (تورات) نوشتیم: «بندگان شایسته‌ام وارث (حکومت) زمین خواهند شد!»

در این، ابلاغ روشنی است برای جمعیت عبادت‌کنندگان!

نویسنده: هدی محمد (ام یحیی)

مترجم: علی مطمئن